

Thư gửi Ban Tổ Chức Lễ Tưởng Niệm 40 Năm Quốc Hận tại Bolsa Grande High School

Kính thưa quý vị trong BTC,

Bốn thập niên qua, như rất nhiều người Việt ly hương khác, không năm nào mà lòng tôi lại không chùng xuống, chua xót, ngậm ngùi, khi nhớ về những ngày cuối ở VN, những mơ ước cao ngất trời trong lý tưởng yêu quê thiết tha đã bỗng nhiên bị nát tan, dập vùi theo vận nước... Có một vài tháng tư sau 1975 ở xứ người, trong nỗi nhớ, trong cái đau của người thấm thía được thể nào là thân phận của nước nhược tiểu, với những uất ức khôn nguôi, tôi chỉ lặng lẽ ôn lại những kỷ niệm thương đau và hằng ngày vẫn phải tìm cách quân bình đời sống, nhận chân chỗ đứng của cá nhân tôi, của cộng đồng người Việt hải ngoại, và hiện tình VN....

Trước hết tôi xin gửi lời chân thành cảm ơn những người thực sự có lòng trong BTC, những người đã hy sinh thì giờ, dấn thân tổ chức và điều khiển chương trình này, hoàn toàn vô vụ lợi. Bất cứ chương trình nào cũng có những kẻ hở, sơ sót. Điều đáng quan tâm là kết quả của tổ chức này đã làm được gì? và cho cộng đồng nào?

Nếu chỉ nhìn vào chủ đề 40 Quốc Hận thì tôi xin hỏi: BTC có dự đoán được những chờ đợi, trông mong của những người Việt ở hải ngoại, những người từng mang thẻ tỵ nạn Cộng Sản, khi đến tham dự ngày lễ này hay không?

Thiễn nghĩ, cách biểu lộ lòng kính mến, trân trọng, tiếc thương của những người từng đổ mồ hôi, đổ máu trên chiến trường, xả thân giữ gìn bờ cõi có thể sẽ rất khác với những những người còn quá nhỏ khi biến cố 1975 xảy ra....Và cho dù có thấp hương, với mắt ướt mi cay, hay không, nhưng với tâm lý bình thường, **không ai có thể vui chơi, nhảy múa hay hát bài ca ngợi tình yêu lãng mạn v.v...trong mùa Quốc Hận.** Và đó là vấn đề tôi muốn nói đến trong bài viết này.

Dù đã rất nhiều lần cùng cả gia đình tham dự những buổi lễ tưởng niệm thuyền nhân, tưởng niệm Quốc Hận 30 tháng tư, nhưng đây là năm đầu tiên tôi tham gia, góp tiếng hát cho bài hợp ca “Hẹn Một Ngày Về” của Nhạc Sĩ Lê Văn Khoa, trong phần khai mạc chương trình và lúc thấp nền của buổi lễ Tưởng Niệm 40 Năm Quốc Hận, được tổ chức ở Bolsa Grande HS, Nam Cali. Và tôi đã phần uất tốt cùng vì những điều mắt thấy tai nghe.

Khi thấy những bài viết, những quảng cáo, thông tin khắp nơi, kêu gọi người tình nguyện, tham gia của cộng đồng người Việt Nam Cali, tôi đã để ý tìm hiểu, ghi danh trên facebook và tự hứa nếu cần, tôi sẽ giúp BTC với hết tấm lòng và khả năng hạn hẹp của tôi. Nhưng, khoảng một tháng trước đó, tôi đã từ chối không tham gia chương trình này vì hai dữ kiện:

- 1/ Trong lần tập dợt đầu tiên ở hội trường báo Người Việt (sau buổi họp báo của BTC với cộng đồng và giới truyền thông báo chí tại hội trường của tòa soạn Việt Báo) nhóm hợp ca, điều khiển bởi Nhạc trưởng Trần Chúc của ca đoàn Ngàn Khơi và Magnifica có ý định hát những bản nhạc Mỹ, vào những thập niên 50-60, để “tỏ lòng biết ơn những người Mỹ đã “cưu mang” người Việt tỵ nạn CS trong bao năm qua!
Lý do khiến tôi tự ý rút lui rất dễ hiểu: ngày 30 tháng tư là ngày đau buồn, ngày bao nhiêu người đã chết tức tưởi, ngày cả nước chìm trong màn đêm của tối tăm, ngày cái ác lên ngôi, để cho hằng triệu người đã phải ra đi, rời bỏ quê hương thân yêu trong tận cùng đắng cay, chua xót, bao nhiêu người đã mất trên biên cả, trong lao tù CS. Nếu không ngậm ngùi tưởng niệm, cầu nguyện cho bao vong linh được siêu thoát, cho quê hương sớm thoát khỏi ách cai trị của lũ người bán nước, gian tham, độc ác hiện giờ, thì tôi cũng không thể xem cảnh “đồng bào” tôi múa hát, hoan hỷ ca tụng ngày chúng ta “được” qua nước Mỹ, khi phải mang tấm thẻ “tỵ nạn”, trong cảnh nước mất nhà tan! Và đến nay, khi việc phản bội, bán rẻ đồng minh của Mỹ không còn là điều ngạc nhiên trong đa số người Việt chúng ta nữa thì việc mua lòng, lấy điểm người “chủ nhà” này càng thêm mỉa mai, không đúng thời, đúng lúc và càng làm cho lớp người trẻ sinh trưởng ở Hoa Kỳ, những cháu vẫn còn quan tâm và có chút hiểu biết chín chắn về chiến tranh VN, thêm chán ngán khi chúng thấy “người lớn”, những kẻ từng mang thẻ tỵ nạn CS, bị mất tất cả cũng vì sự phản bội, kỳ thị văn hóa, ngôn ngữ, da màu của người Mỹ lại quy lụy,

ninh bợ kẻ phản bội mình. Làm sao chúng ta có thể trông mong là các cháu tự hào có gốc Việt Nam, và tiếp bước trên con đường gầy dựng lại quê hương, nếu chúng ta làm “chính trị” nửa vời, trong lúc cứ canh cánh sợ làm phiền “chủ nhà” như vậy?

2. Sau khi BTC tuyên bố buổi lễ tưởng niệm 30/4 sẽ phải dời địa điểm vì Camp Pendleton không cho chúng ta chào cờ Việt Nam hay hát quốc ca, tôi có lên facebook và nêu thắc mắc vì sao phần nghi lễ quan trọng này lại không là đề tài trước đây trong chương trình của những buổi họp, nếu họ đã bắt đầu tổ chức từ hơn một năm. Tôi không nhận được một câu trả lời nào cả. Cho đến khi tôi liên lạc với thầy Lê Văn Khoa, cố vấn cho BTC thì thầy bảo: BTC đã biết về điều lệ bất di dịch này, nhưng họ đã có ý định “qua mặt” Camp Pendleton, và sẽ cử hành lễ chào cờ mà không xin phép, bàn bạc chi hết với ban quản trại lính này. Họ “hy vọng” là ban điều hành Camp Pendleton sẽ không nở đuổi hàng ngàn người tham dự!

Nếu họ nói là không biết luật thì nghe hơi lạ, hơi khó tin! Đằng này... họ định qua mặt?! Ngay trong ngày tưởng niệm 40 năm Quốc Hận? Với hàng ngàn người tham dự về từ khắp nơi?

Giả dụ như họ có thể làm ầu, qua mặt Camp Pendleton vào ngày đó, để người Mỹ rời thì danh dự, uy tín của người Việt còn yêu lá cờ vàng ở hải ngoại, những người tham dự sẽ ra sao?

Và nếu sự kiện “làm ầu” đó được đồng thuận, bỏ qua bởi cộng đồng chúng ta, thì làm sao chúng ta có thể giải thích, kêu gọi sự đồng hành, có được sự tin tưởng, nể nang của thế hệ sau này trong công cuộc “bảo tồn, phát huy văn hóa” làm rạng danh dòng giống Việt?

BTC có sẵn sàng đứng ra lãnh trách nhiệm khi cộng đồng chúng ta bị cấm chỉ, phạt vạ vì phạm luật, bị khinh khi, và bị kỳ thị thêm?

Khi BTC thông báo sẽ dời qua Bolsa Grande HS để có thể thượng cờ VNCH với những nghi lễ tưởng niệm trang trọng khác, và nhất là khi họ đổi chủ đề lại là “40 Năm Quốc Hận” thay vì “Hành Trình Tự Do và Vươn Tới” thì tuy trong thâm tâm vẫn còn khá nhiều câu hỏi chưa được giải đáp thỏa đáng, tôi vẫn quyết định tham gia, nhất là khi Thầy Khoa, người tôi rất kính mến trong bao năm nay, khẩn thiết kêu gọi sự đóng góp của nhiều người trong ca đoàn, vì nhóm hợp ca của ông Trần Chúc đã ngưng, không còn tiếp tục trình diễn nữa. Thầy Khoa cũng khẳng định là nhóm hợp ca chỉ sẽ hát bài Quốc Ca và “Hẹn Một Ngày Về”, sẽ không có phần hát nhạc “vui vẻ” của Mỹ vào những thập niên 50,60 trong ngày ấy!

Một ngày trước buổi trình diễn, lướt qua chi tiết chương trình của toàn buổi lễ thì danh sách những bài hát hôm đó cũng tương đối bình thường, cho chủ đề Quốc Hận. **Thế nhưng trong buổi lễ, tôi đã tức giận vô cùng vì sự trơ trẽn, lố bịch của những “đóng góp giúp vui!”, không có trong danh sách văn nghệ đã đưa ra trước đây**, bài twist “60 năm cuộc đời”, hay bài “Riêng một góc Trời”, cùng những màn vũ ca ngợi “quê hương ta đẹp lắm” hay màn vũ thích hợp cho Mùa Phật Đản! **Chiêu bài núp ánh đạo từ bi để kêu gọi sự khoan dung, tha thứ, “hòa hợp hòa giải” đã được thể hiện quá rõ ràng, trơ trẽn.**

Đứng dưới bụi sân khấu, trong lúc chờ đợi để làm lễ thấp nền, **một người mặc áo lính trong BTC đã cho tôi biết thêm là những màn này do ông Đỗ Thanh hướng dẫn, trình bày và để “lãng xê” một số ca sĩ mới từ VN qua. Đã thế, BTC còn phải trả cho nhóm Đỗ Thanh 4000 đô.**

Đây là cách họ “tưởng niệm” 30 tháng tư, ngày tang tóc, ly biệt, đau thương cho bao nhiêu gia đình cả miền Nam VN? Và BTC trả tiền cho họ “giúp vui”? Bọn cầm quyền bên VN hẳn sẽ hoan hỷ, hả hê lắm khi thấy những màn “liên hoan” như vậy, không khác mấy những vở kịch tuồng hát mừng ngày “Thống Nhất quê hương, giải phóng miền Nam VN” của chúng.

Như những năm trước, người con trai đầu đã cùng tôi đến tham dự để biết thêm về những “sinh hoạt chính trị” của người Việt Quốc Gia, để hiểu thêm vì sao đã hơn 40 năm nay, cộng đồng chúng ta đã KHÔNG thành công trong việc hướng dẫn, tạo dựng niềm tin cho thế hệ sau này trong những việc chúng ta xem là quan trọng bậc nhất...Cháu đã muốn ra về sớm hơn vì không chịu nổi những màn ca hát múa may nhăng nhố trên sân khấu. Cháu hỏi một cách rất mai mỉa: có phải người Việt chúng ta thường xuyên tưởng niệm, cúng giỗ những anh hùng vị quốc vong thân, những người đã chết trên đường vượt biên tìm tự do, đã chết trong trại tù cải tạo, kiểu “ăn mừng”, ca hát vui tươi như vậy hay không?

Tôi đã cố dằn lòng không muốn đưa bài viết này lên ngay, trước khi ngày tưởng niệm chính thức, 30/4, ở tượng đài Chiến Sĩ vì lý do dễ hiểu: tôi không muốn những tên Việt gian, bè lũ Cộng nô khắp nơi hả hê vui

mừng chiến thắng, rằng chúng đã thành công trong việc phá hoại niềm tin, sự đoàn kết của cộng đồng người Việt Quốc Gia chân chính. Tôi vẫn tiếp tục cùng con trai đi dự lễ truy niệm Thuyền Nhân, và buổi hội thảo về 40 năm Quốc Hận do hội Cựu Học Sinh Chu Văn An/ Trường Bưởi tổ chức. Niềm tin trong tôi lại le lói dấy lên khi được nghe thấy những điều đang xảy ra bên quê nhà, cũng như chứng kiến sự quan tâm sâu sắc của một số rất nhỏ những người trẻ, tuy sinh trưởng ở hải ngoại, nhưng vẫn giữ được niềm tin và hãnh diện về nòi giống của mình. Xin chân thành cảm ơn những vị đã đứng ra tổ chức các sinh hoạt đầy ý nghĩa và trang trọng này.

Với hết cả tâm tình chân chất nhất, kính mong nhận được lời giải thích thỏa đáng của quý vị trong BTC “40 Năm Quốc Hận”, tổ chức tại Bolsa Grande HS, ngày 25/4/2015.

Trân trọng
Minh Phượng